

Het oude

De jongeman speelde vol overgave Schumann op een avondse piano.

- Dat zie je niet vaak, zei Lynn.

Renee was net zo verbaasd.

- Een straatmuzikant met een piano...

- Zie je dat karretje? vroeg Lynn.

- Zou hij daarmee zijn piano vervoeren?

Nieuwsgierig bekeek Lynn het karretje van nabij.

- Moet je zien, er zit een trekhaak aan.

- Een trekhaak voor een fiets. Zoiets zie je alleen in Antwerpen.

Lynn glimlachte.

- Maar de piano is redelijk goed gestemd en hij speelt uitstekend.

- Misschien een student.

Ondertussen zocht Renee in haar portemonnee.

- Zou kunnen, zei Lynn. Of een gesjeesde student.

Renee gooide twee euro's in een vilten hoed, die omgekeerd voor de piano lag.

De twee vriendinnen bleven nog even luisteren.

- Heel mooi. Lopen we terug? vroeg Lynn.

- Ja, is goed.

De oude winkelstraat bestond hoofdzakelijk uit restanten van ooit prachtige herenhuizen.

- De oorspronkelijke bebouwing is er nog wel, zei Lynn.

Renee zuchtte uit ergernis.

- Alles vernielen ze, Lynn. Alles.

- Alleen de onderkant.

Lynn bleef staan voor een winkel met parfum en handtassen.

- Dat kun je wel zeggen, zei Renee.

Het statige pand uit de negentiende eeuw rustte op een winkel van glas en chroom.

- Vakkundig gecastreerd, zei Lynn.

- Ik snap niet, zei Renee, dat ze voor zoiets toestemming krijgen.

- Kwestie van de juiste politieke vriendjes, denk ik.

- Het is verbijsterend.

- Over verbijsterend gesproken, hoor je die muziek?

Ergens moest nog een straatmuzikant staan, een knap violist. Renee zocht om zich heen.

- Geen muzikant te zien. Misschien staat hij in een steeg.

- In een steeg? zei Lynn. Daar komt geen volk langs.

- We zien wel. Is dat Vivaldi?

Lynn haalde haar schouders op en ze slenterden verder.

- Als we het nu eens opgeven? stelde Lynn voor.

- Het winkelen?

- Nee, ik bedoel, als we nu eens het oude niet meer in stand houden?

- Dat lijkt me vreselijk, zei Renee.

- Waarom? Tijden veranderen. Men hield zich vroeger ook niet met het verleden bezig.

- Dan krijg je zo'n oppervlakkige cultuur. Alles hetzelfde, alles nieuw.

- En wat geeft dat? zei Lynn. Als je het oude niet kent, weet je niet beter.

- Geloof jij, dat je daar gelukkiger van wordt?

- Volgens mij maakt het weinig verschil. Het oude kan je ook in de weg zitten.

Renee bleef staan en wees naar een straathoek.

- Ach, wat leuk, zei Lynn.

Een meisje van een jaar of dertien speelde Bach op haar viool.

- Zie je, zei Renee, hoe geconcentreerd ze speelt?

- Dat kind speelt goed, zeg.

Ze gingen voor het meisje staan. Lynn legde zachtjes een paar euro's in haar vioolkist.

- Prachtig, zei Renee.

Lynn glimlachte naar het meisje. Die neeg haar hoofd, bij wijze van dank.

Even later liepen de vriendinnen opgewekt verder.

- Dat doet een mens goed, zei Renee.

- Voel je die zon? Het wordt al lente.

- Heerlijk.

Lynn zuchtte van genot.

- Dat mis je tegenwoordig toch, zei ze, beschaving. Zag je hoe ze mij bedankte?

- Ik was even terug in de achttiende eeuw, zei Renee.

- Ik ook, ik ook.

- Keurig opgevoed en ook nog talentvol.

- Die, zei Lynn beslist, groeit vast niet op in een betonnen bunker.

- Denk je? zei Renee. Ze keek haar vriendin geamuseerd aan.

- Ik zie haar in een prachtig, oud herenhuis met houten vloeren.

- En een versierd plafond.

- En een versierd plafond. Ze speelt een prelude van Bach en haar ouders...

- Zij liefdevol bordurend en hij een pijp in z'n mond.

- Ja, zei Lynn. De haard is aan, het hout knettert...

- Maar niet te hard, anders horen we haar niet goed.

- Dat is zo. We moeten haar goed kunnen horen.

- Anders genieten we niet.

- Nee, anders genieten we niet.

Renee begon te lachen.

- Wat is er? vroeg Lynn nieuwsgierig.

- Niets, glimlachte Renee. Ze legde een hand op haar schouder en zei:

- Geniet jij nou maar van het oude.